

zijn leven, zijn geheugen, zijn hele zijn. Ik kon het water dat over hem spoelde aan de binnenkant en aan de buitenkant voelen, terwijl ik tegen de badkamerdeur leunde.

Ik merkte hoe hij voorovergebogen stond, hoe zijn ruggengraat gekromd was en zijn borsten op zijn buik leunden, en ik kon elk haar over zijn hele lijf als het mijne voelen. Ik was tevens dit wonder van de schepping. Ik kon zijn cellen voelen, hoe zijn haren zijn cellen streelden en tegelijk ook mijn hart en mijn ziel. En mijn hart bloedde opnieuw, het zat in het midden van mijn borst en huilde parels van bloed. Parels voor zoveel schoonheid, zoveel God in een buik onder waterdruppels. Ik volgde God in die buik en in die waterdruppels en ik bezong de schoonheid van de Godin in zijn cellen en al het leven dat zich in zijn cellen een weg had geëst.

Later die dag werd ik een derde keer overvallen door schoonheid. De autoweg zat overvol. In mijn achteruitkijkspiegel zag ik twee motorrijders aankomen. Ze slingerden zich van links naar rechts tussen de auto's. Ik zuchtte bij hun roekeloosheid. Ik voelde me ongemakkelijk omdat ik het zelf zo moeilijk heb met het inschatten van afstanden. Omdat ik niet goed zie hoe ver iemand van me verwijderd is, moet ik het op het gevoel doen.

Ik concentreerde me en probeerde in te schatten wanneer ze me voorbij zouden gaan. Op dat moment vertraagde de film. Ik merkte dat ze zich naast me bevonden, naast mijn auto. En het hele beeld drong zich aan me op. Twee motoren, telkens met een zwaardere bestuurder en lichtere passagier die zich aan de bestuurder vastklampte. Ik kon het gewicht voelen van de passagier die leunde, die zich tegen de ander drukte. Ik voelde hoe de wind door hun jassen jakkerde, ik voelde het gewicht van hun laarzen op het metaal, hoe hun beenderen reageerden op de spanning van het zitten op de motor. Ik voelde het gewicht van hun helmen op hun schedelpan, hoe hun haren gevangen zaten en hoe de wereld zich uitspreidde door het gekleurde glas van hun helm. Dit gebeurde allemaal in nauwelijks een seconde. Ik was hen, en zij waren in mij.

De rijders reden in mij. Ik voelde het leer van hun jassen op mijn huid, hoorde het ratelen van hun gespen. Ik proefde het metaal van hun jassen en het metaal van hun motoren. De metalen deeltjes spreidden zich door mij uit, ze losten samen met de rode verf in mij op. Het gemetalliseerde frame en het chroom van de spaken en de uitlaatbuizen glansden in mij, weerkaatsten in mijn ogen. Ik was de lijn van de motoren, ik was alle lijnen van deze motoren. En terwijl ze voor mijn wagen schoven en weer invoegden, voelde ik mezelf door de voorruit en over de motorkap mee schuiven. Over het beton van de autoweg en het rubber van hun achterbanden dat zich in het beton vastbeet.

Ik kon de textuur van het rubber in mijn handen voelen, over mijn huid, hoe het gleeed en bewoog, en ik proefde het rubber. Ik kon het niet inslikken, het bleef

in mijn mond plakken, in lange vezels die zich als vanzelf in elkaar vlochten en verkleefden. En ik proefde het donkere, duistere van de teer en het beton en alle uitlaatgassen in mij. En toen zat ik ook op een motor. Ik voelde de brute kracht van de machine tussen mijn benen, een kracht die tegen het leder van mijn broek en de binnenkant van mijn dijen aanschurkte, en de spierkracht die ik uitoefende om stil te blijven zitten en niet weg te waaien. Mijn schaambeek gleed over het zadel en ik schoof tegen de bestuurder aan en samen met de motoren versnelde ook mijn adem. Een gelukzalige adrenalinegolf overstelpte mijn brein, mijn huid, mijn ademhaling en mijn handen en alles van mij zat op die motoren die voor mij uitreden. Mijn hele ik was uitgerekt tussen zitten achter het stuur van een wagen die ik niet meer bestuurde en meerijden op motoren, terwijl ik gelijke tred hield met mijn auto.

Plots schoten de motoren vooruit. De hartslag van de rijders versnelde, de armen rond de eerste rijder werden aangespannen en in die spanning viel God, viel Schoonheid, fragiele Schoonheid, bij me binnen. Een moment van eeuwigheid waarin de rijders zichzelf aan de motoren en aan elkaar gaven, gedragen door de snelheid en de lucht, buiten zichzelf gelicht en toch geheel en al zichzelf op die razende motoren. Ik voelde de kus van het rubber op het beton, de kussen van God op mijn huid en de breekbaarheid, de zucht van het bestaan. Zo breekbaar dat beeld, zo breekbaar dat leven dat van me wegstoof, zo enorm dat moment waarop breekbare Schoonheid zich aan mij toonde. Nauwelijks een seconde lang was ik de motoren en de rijders en de schoonheid ervan en het volgende moment was er niks van over. De motoren verdwenen uit het zicht. In mijn hart druppelden weer grote bloedparels.

Nog één laatste maal drong breekbare schoonheid die dag in mijn bestaan binnen. Ik stond bij het keukenraam op de eerste verdieping en keek naar de tuin van de burens. Zoals elk jaar rond deze tijd bloeide de oleander. De boom stak zijn kroon hoog boven de muren uit. Eén week van goddelijke luister, om daarna onherroepelijk te verdwijnen. En ik zag God en de Godin, ik zag het Leven in die boom.

Zoals hij zijn machtige takken uitstreekte, getooid met romige, witte sterren van velours en roze sterren van satijn. Geheel bedekt met sterren. Nog nooit had ik het leven zo broos gezien. Voor de wind om erdoor te waaien, voor de vogels om er doorheen te vliegen, voor de vliegen om er te zitten en te vernielen en voor de mensen om het te ontkennen. Het was zozeer het Goddelijke dat ik niet anders kon dan huilen van geluk en pijn tegelijk. De boom stond op een afstand van tientallen meters van mijn keukenraam, maar toch kon ik de zoete druppels nectar proeven. Ze gleden van de bloembladen in mijn mond en ik proefde het goud van de bloesems.

En mijn hart bloedde voor de luister van het Goddelijke, voor zoveel Schoonheid